

LUKIANO

DIALOGOJ DE LA DIOJ

el la helena tradukis
GERRIT BERVELING

Θεῶν διάλογοι

Διάλογος Διὸς καὶ Γανυμήδους

- Ζεὺς: Ἄγε, ὦ Γανύμηδες — ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρην — φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον ἔχοντα οὐδ' ὄνουχας ὄξεις οὐδὲ πετερά, οἶος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.
- Γανυμήδης: Ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πετερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρύηκε, σὺ δὲ ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
- Ζεὺς: Ἀλλ' οὐτε ἄνθρωπον ὄραξ, ὦ μειράκιον, οὐτε ἀετὸν, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.
- Γανυμήδης: Τί φῆς; σὺ γὰρ εἶ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις οὐδὲ κέρατα οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;
- Ζεὺς: Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἠγῆ θεόν;
- Γανυμήδης: Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῶ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.
- Ζεὺς: Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος καὶ βροντῶντος καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;
- Γανυμήδης: Σὺ, ὦ βέλτιστε, φῆς εἶναι, ὃς πρόην κατέχεας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διαρπάσσονται ἤδη ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.
- Ζεὺς: Ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγεννημένῳ καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

Dialogoj de la Dioj

Dialogo inter Zeŭso kaj Ganimedo

- Zeŭso: Jen, Ganimedo, ni ja atingis la celon, kisu min do, por ke vi spertu, ke la hokan bekon kaj la akrajn ungegojn kaj la flugilojn mi ne plu portas. Ĉar vi ja pensis ke mi estas birdo.
- Ganimedo: Homo, — sed ĵus vi estis ja aglo? De alte vi plonĝis por forkapti min meze el mia ŝafaro! Kien formalaperis ĉiuj viaj plumoj? Ĉu vi plumŝanĝiĝas do? Vi aspektas tute alie!
- Zeŭso: Ne homon vi vidas, ho knabo, nek aglon, sed jen mi estas la reĝo de ĉiuj dioj; porokaze mi min aliformis.
- Ganimedo: Kion vi diras? Vi do estas la granda Pajno!? Kial vi do ne portas la paŝtistan ŝalmon nek la kornojn? Kial viaj kruroj ne estas vilaj?
- Zeŭso: Ĉu nur tiun vi opinias granda dio?
- Ganimedo: Jes! Ni oferbuĉas al li fertilan bokon, ĉe tiu spelunko, kie staras lia statuo. Sed mi supozas ke vi estas iuspeca homrabisto.
- Zeŭso: Diru do, ĉu neniam vi aŭdis la nomon Zeŭso? Ĉu lian altaron vi ne vidis sur la monto Gargaro? De tiu dio kiu igas pluvi kaj tondri kaj fulmadi?
- Ganimedo: Vi do, ho bonulo, asertas esti la ulo, kiu antaŭ nelonge sendis al ni ĉiun tiun hajlon? Kiu laŭdire loĝas tie supre kaj produktas tiun bruadon? Tiu al kiu mia patro oferis virŝafon? Nu do, kion mi misfaris, ke vi forkaptis min, ho reĝo de la dioj? Eble la lupoj jam disŝiras la ŝafojn, atakante ilin nun solajn.
- Zeŭso: Do, ĉu ĉiam vi zorgas pro la ŝafoj? Vi ja senmortiĝis kaj eterne vivos ĉi tie kun ni.

Γανυμήδης: Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

Ζεὺς: Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς ἂν εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγεννημένος.

Γανυμήδης: Οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ με ὁ πατήρ καὶ ἀγανακτήσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὑστερον λήψομαι καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

Ζεὺς: Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

Γανυμήδης: Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δὲ ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἠγεῖται πρὸς τὴν νομήν.

Ζεὺς: Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοῖκός καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. — ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ — ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ — πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα καὶ πατρίδα, καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη καὶ νέκταρ πῆν· τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων· τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως εὐδαίμων ἔσῃ.

Γανυμήδης: Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἠλικιώται ἦμεν.

Ζεὺς: Ἔχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τουτονὶ τὸν Ἔρωτα καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον καὶ φαιδρὸς ἴσθι καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

Γανυμήδης: Τί δαι ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

Ζεὺς: Οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Γανυμήδης: Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν· οἶδα γὰρ ὡς χρῆ ἐγχείαι τὸ γάλα καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

Ζεὺς: Ἴδού, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' ὁ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

Γανυμήδης: Ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

Ζεὺς: Εἴσῃ μετ' ὀλίγον καὶ γευσάμενος οὐκέτι ποθήσεις τὸ γάλα.

Γανυμήδης: Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἠλικιώτου Ἔρωτος;

Ζεὺς: Οὐκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

Γανυμήδης: Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλὰ ἠδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

Ζεὺς: Ναί, μετὰ γε τοιούτου οἶος εἶ σύ, Γανύμηδες, οὕτω καλός.

Γανυμήδης: Τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὄνησει τὸ κάλλος;

Ζεὺς: Ἔχει τι θέλγητρον ἠδὺ καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν.

Γανυμήδης: Καὶ μὴν ὁ γε πατήρ ἤχθητό μοι συγκαθεύδοντι καὶ διηγείτο ἕωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος καὶ λακτίζων καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῆς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις εἰς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς στρεφόμενος.

Ganimedo: Kion vi diras? Ĉu vi do ne reportos min hodiaŭ al la monto Ida?

Zeŭso: Nepre ne! Tiam mi estus agliĝinta por nenio!

Ganimedo: Sed mia patro min serĉos ja kaj kiam li ne trovos min, li ĉagreniĝos, kaj poste mi nur akiros batojn ke la ŝafaron mi forlasis.

Zeŭso: Sed kie li vin trovu?

Ganimedo: Ne vere: mi jam sentas hejmsopiron al li. Se vi min portos malsupren, mi promesas ke li oferbuĉos al vi alian virŝafon, interŝanĝe por mi. Ni havas trijaran, tiun grandan, kiu kondukas al la paŝtiĝejo.

Zeŭso: *(Transŝultre al Hermeso)* Kiel agrable senkulpa estas ĉi knabo! En tio li estas ja nur infano. *(Al Ganimedo)* Sed, Ganimedo, ĉion tion vi devos formeti de vi kaj forgesi: la gregon kaj la monton Ida; ĉar nun vi estas ja ĉielulo, vi povos fari multan bonon ĉi tie por via patro kaj via patrujo, kaj anstataŭ fromaĝo kaj lakto vi manĝos ambrozion kaj trinkos nektaron; fakte vi mem distribuos ĝin, verŝante al ni ĉiuj; sed ĉefe: ne plu homo, sed senmortulo vi fariĝis, kaj vian stelon mi igos brili plej klare en la ĉielo — vi estos plene feliĉa.

Ganimedo: Kaj se mi deziras ludi, kiu ludos kun mi? Sur la Ida ja estis multaj samaĝuloj.

Zeŭso: Ankaŭ tie ĉi vi havos kunludanton: jen Eroto kaj multege da ludiloj. Nur kuraĝon, estu gaja kaj ne daŭre sopiru plu suben.

Ganimedo: Sed kiel mi povos utili al vi? Aŭ ĉu ankaŭ ĉi tie mi povos paŝti gregojn?

Zeŭso: Ne, sed vi verŝos la vinon, kaj atentos pri la nektaro kaj ĝenerale prizorgos la simpoziojn.

Ganimedo: Tio ne malfacilas. Mi ja scias verŝi lakton kaj disdoni la lignajn ujojn.

Zeŭso: Ho jen — denove li parolas pri lakto, opiniante ke li priservos mortemulojn. Tie ĉi estas la ĉielo, kaj ni trinkas, kiel mi diris, nektaron.

Ganimedo: Ĉu ĝi pli dolĉas, Zeŭso, ol lakto?

Zeŭso: Baldaŭ vi vidos. Tuj kiam vi ĝin estos gustuminta, vi ne plu deziros lakton.

Ganimedo: Kaj kie dumnokte mi dormos? Ĉu ĉe tiu knabo Eroto?

Zeŭso: Ne — ĝuste tial mi ja rabis vin, ke kune ni dormu.

Ganimedo: Ĉu vi ne sola povas ekdormi, ĉu prefere vi dormas kun iu alia?

Zeŭso: Jes, kun iu kiel vi, Ganimedo, tiel bela.

Ganimedo: Kiom do utilas beleco por via dormo?

Zeŭso: Ĝi enhavas ian sorĉon kaj alportas ĝin pli kviete.

Ganimedo: Strange! Mia patro ĉiam abomenis dormi kun mi kaj matene plendis, ke mi forigis lian dormon per mia turniĝado, piedbatoj kaj parolado dumdorma. Tial kutime li sendis min dormi ĉe panjo. Jen vi, se nur pro tio, kiel vi diras, vi forkaptis min, resendu min do tuj al la tero, aŭ neniam vi plu dormos. Mi ja ege vin ĝenos per mia daŭra turniĝado.

Ζεύς: Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ φίλων
πολλάκις καὶ περιπτύσσων.

Γανυμήδης: Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι σοῦ καταφιλοῦντος.

Ζεύς: Εἰσόμεθα τότε ὁ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα
τῆς ἀθανασίας ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν διδάξας πρότερον ὡς χρὴ
ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Zeŭso: Per tio mi preparus al mi nur plezuregon, se mi maldormus kun vi, ofte kisante kaj vin brakumante.

Ganimedo: Vi mem do decidu. Sed eble mi ekdormos, dum vi min ĉirkaŭkisas.

Zeŭso: Tiam mi scios, kion fari! Sed nun forportu lin, Hermeso, trinkigu lin al senmorteco kaj tiam rekonduku lin por ke li priverŝu al ni. Sed unue instruu al li, kiel manipuli pokalon.

Enkomputiligita de Efthimios Mavrogeorgiadis kaj
korektita de la tradukinto en oktobro 2005.

Distribuata pere de www.esperanto.gr.